

ॐ मा ॐ

गुरु - भावनी

नगाधिराज सुता प्रियराज,
प्रथम नमन गणपति महाराज. ॥ १ ॥
रदवरद पाशांकुश नाथ,
मंगलमूर्ति षडानन नाथ. ॥ २ ॥
नभुं शारद तमने हुं मात,
हुं अगर मा-भाणी वात. ॥ ३ ॥
ग्रही सद्गुरु चरणरज आज,
लठं नर धन्द्र शरण महाराज. ॥ ४ ॥
भारतभूमिमां गूर्जर देश.
पंचमहाल प्रति अंगुलिनिर्देश ॥ ५ ॥
नगर प्रमुञ्ज त्यां गोधरा गाम,
वस्थां द्विज "दामोदर" धाम. ॥ ६ ॥

કુળદેવી વેદની તું માત,
સુત શ્રીગોડ કરે પૂછી વાત. ॥ ૭ ॥
જય “દામોદર” જય મહારાજ,
તાર્યાં કુળ ઈકોતેર આજ. ॥ ૮ ॥
જય બ્રહ્મર્ષિ જય ગુરુદેવ,
જય નરેન્દ્ર ભલા ભૂદેવ. ॥ ૯ ॥
સુત દામોદર - બાપુલાલ,
પ્રગટ પછી હરિનો ત્યાં લાલ. ॥ ૧૦ ॥
સાત સિતમ્બર બ્રીસ સાલ,
ગોધૂલિસમય પ્રગટ તહીં લાલ. ॥ ૧૧ ॥
માતપિતા ઉર હરખ ન માય.
બાળમુખ જયમ જયમ હરખાય. ॥ ૧૨ ॥
ધર્યું નામ નરેન્દ્ર હે રાજ,
નામ રૂપ ગુણ અનુરૂપ કાજ. ॥ ૧૩ ॥
વધે બાળ શશિ રવિ જેમ તપે.
અંતરમુખ થઈ મા-ગુણ જપે. ॥ ૧૪ ॥
જય જનની જય ત્રિભુવન પાળ,
જય ગાયત્રી જય રખવાળ. ॥ ૧૫ ॥
જય શાસ્ત્રીજી દીન દયાળ,
દર્શનથી દુઃખ રહે ન લગાર. ॥ ૧૬ ॥
“ બાપુ ” પિતા તણો એક જ બાળ,
આંખ રતન કહી લે સંભાળ. ॥ ૧૭ ॥
મિત્ર તણો ઝાઝો પરિવાર,
રહે બાપુ વિણ ના પળવાર. ॥ ૧૮ ॥

ફરે મિત્રગણ ચારે ખૂણે,
દેખી દુઃખ મા મંત્ર બહુ ભણે. ॥ ૧૯ ॥
શ્વેત વસ્ત્ર નવ ડાઘ જ અડે,
દૂષણ દૂર-દર્શન નવ જડે. ॥ ૨૦ ॥
રામ થકી રવિકુળ જેમ તપે.
શાસ્ત્રીજી ! દવે કુળ તેમ તપે. ॥ ૨૧ ॥
થયાં વરસ સુતને જયાં સાત,
ગ્રહો મંત્ર ગાયત્રી માત. ॥ ૨૨ ॥
છે વિદ્યાવ્યાસંગી બાળ,
ગુરુજન લે સૌ તેની (જ) ભાળ. ॥ ૨૩ ॥
વિવિધ વેશભૂષા વિષે શોખ.
નિજાનંદમાં રહે છે મોખ. ॥ ૨૪ ॥
અધ્યાપન અદકું જેમ થાય.
કિશોર તેજસ્વી વરતાય. ॥ ૨૫ ॥
દાકતરી વિદ્યા વિષે બહુ કોડ,
વિદ્યાલય પહોંચ્યા કરી ફોડ. ॥ ૨૬ ॥
વિધિ લેખ કદી નવ સમજાય.
આદરેલ અધૂરાં વરતાય. ॥ ૨૭ ॥
ઉંબરે આવી વસંત, કિશોર !
પિતા કરે પ્રભુતા વિષે શોર. ॥ ૨૮ ॥
દીઠું સુશીલ સજ્જન દ્વિજકુળ,
દીઠું વચન સગપણ અનુકૂળ. ॥ ૨૯ ॥
મન યોગી તન છે સંસાર,
સુમેળ, શાસ્ત્રીજી ! સારાસાર. ॥ ૩૦ ॥

“કુસુમ” હસ્ત ગ્રહી હરખ્યા લાલ.
ઉગ્યો ભાણ કુમકુમનો ભાલ. ॥ ૩૧ ॥
લગ્નવેલ પાંગરી ત્યાં લાલ.
ધન્ય સંત સંસારી લાલ. ॥ ૩૨ ॥
પેન્ટ સુટ બુટ ખૂબ સોહાય
સરકારી હકૂમત વરતાય. ॥ ૩૩ ॥
હુકમ હકૂમતનો લઈ ફરે.
તો ય ઉદર ચણા ખાઈ ભરે. ॥ ૩૪ ॥
વફા થકી વારી સરકાર,
ફરજ કાજ છોડ્યાં ઘરબાર. ॥ ૩૫ ॥
શાસ્ત્રીજી શીખવે “મા” નામ.
જપો મંત્ર સૌ કરતાં કામ. ॥ ૩૬ ॥
ઓગણીસો પંચોતેર સાત,
પ્રગટ થયાં “મા” લેવા ભાળ. ॥ ૩૭ ॥
કહ્યું કસોટી સૌ તું તર્યો.
સંસારસાગરની પાર ઉતર્યો. ॥ ૩૮ ॥
મળે માત બાળક બે અહીં.
ભળે સુગંધ સોનાની મહીં. ॥ ૩૯ ॥
દીન દુઃખી દેખી દુઃખી થાય.
અરજ માત પ્રતિપળ લઈ જાય. ॥ ૪૦ ॥
દીન દુઃખી “મા” બહુ ટળવળે,
મુજ પાસ સૌ ટોળે વળે. ॥ ૪૧ ॥
દયા દાન દો દિ કંઈ ફરે.
“પણ” કહી અલ્પવિરામ જ કરે. ॥ ૪૨ ॥

અગર જરૂરત છે. જો કંઈ
તથા અસ્તુ કહું છું બસ અહીં. ॥ ૪૩ ॥
ઉદર કાજ ચિંતા શું કરે !
કુશળ ક્ષેમ “મા” હૈયે ધરે. ॥ ૪૪ ॥
ભાવવિભોર મૂકી ત્યાં બાળ
અંતર ધ્યાન મા લઈ સૌ ભાળ. ॥ ૪૫ ॥
બની બાળ જો શરણે જાય.
માત તણી મમતા અતિ થાય. ॥ ૪૬ ॥
શ્રદ્ધા શરણ તેનાં સૌ ફળે,
કહે શાસ્ત્રીજી દુઃખડાં ટળે ॥ ૪૭ ॥
“જીવનજળ” જીવનું આધાર,
દયા સ્ત્રોત વહે અનરાધાર. ॥ ૪૮ ॥
શાસ્ત્રીજી કરુણા જો કરે,
તો, મા કારજ સૌ પ્રેમે કરે. ॥ ૪૯ ॥
જેમ જોગેશ્વર જપ બહુ જપે,
તેમ નીલોષા તપ બહુ તપે. ॥ ૫૦ ॥
કફની પાયજામો ધરી માળ,
કહે સ્મરી માને બની બાળ, ॥ ૫૧ ॥
લઈ આશિષ મહામંત્ર જે જપે,
ત્રિવિધ તાપ તે કદી નવ તપે. ॥ ૫૨ ॥

વચન પૂર્ણ બાવન અહીં થાય.
શિશ નમી ગુરુચરણ પ્રતિ જાય. ॥

ॐ મા ॐ